

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-131/14

Malvino Cervati

a

Società Malvi Sas di Cervati Malvino

v.

Agenzia delle Dogane

a

Agenzia delle Dogane – Ufficio delle Dogane di Livorno

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Corte suprema di cassazione)

„Řízení o předběžné otázce — Zemědělství — Společná organizace trhů — Nařízení (ES) č. 565/2002 — Článek 3 odst. 3 — Celní kvóta — Česnek pocházející z Argentiny — Dovožní licence — Nepřevoditelnost práv vyplývajících z dovozních licencí — Obcházení — Zneužití práva — Podmínky — Nařízení (ES, Euratom) č. 2988/95 — Článek 4 odst. 3“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 14. dubna 2016

- 1. Předběžné otázky — Pravomoc Soudního dvora — Určení relevantních ustanovení unijního práva — Přeformulování otázek*
(Článek 267 SFEU)
- 2. Právo Evropské unie — Zneužívající výkon práva vyplývajícího z unijního ustanovení — Plnění představující zneužívající praktiky — Skutečnosti, které je třeba vzít v úvahu — Ověření příslušející vnitrostátnímu soudu*
- 3. Zemědělství — Společná organizace trhů — Dovožní a vývozní licence a osvědčení o stanovení náhrady předem — Režim dovozů — Celní kvóta — Dovozy zboží zakoupeného mimo Unii novým dovozcem od osoby, která není držitelem dovozních licencí, v rámci preferenčního sazebního režimu — Další prodej po propuštění do volného oběhu tradičnímu dovozci spojenému s uvedenou osobou, poté druhému tradičnímu dovozci, přičemž žádný z nich nemá nezbytné licence — Přípustnost — Meze — Zneužití práva — Ověření příslušející vnitrostátnímu soudu*

(Nařízení Rady č. 2988/95, čl. 4 odst. 3; nařízení Komise č. 565/2002, čl. 3 odst. 3 a čl. 5 odst. 3)

1. Viz znění rozhodnutí.

(viz bod 26)

2. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 32–35, 46, 47)

3. Článek 3 odst. 3 nařízení č. 565/2002, kterým se stanoví postup pro spravování celních kvót a kterým se zavádí systém osvědčení o původu česneku dováženého ze třetích zemí, a čl. 4 odst. 3 nařízení č. 2988/95 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství musí být vykládány v tom smyslu, že v zásadě nebrání mechanismu, kdy hospodářský subjekt, tradiční dovozce ve smyslu prvně uvedeného nařízení, který již vyčerpal své licence umožňující dovoz v preferenčním sazebním režimu, objednal u druhého subjektu, rovněž tradičního dovozce, který takové licence nemá,

- zboží, které je nejprve prodáno mimo Evropskou unii společností spojenou s druhým hospodářským subjektem třetímu hospodářskému subjektu, novému dovozci ve smyslu uvedeného nařízení, který je držitelem takových licencí,
- toto zboží je poté propuštěno do volného oběhu v Evropské unii třetím hospodářským subjektem s preferenční celní sazbou, následně prodáno tímto třetím hospodářským subjektem druhému hospodářskému subjektu a
- toto zboží je nakonec převedeno druhým hospodářským subjektem na první hospodářský subjekt, který tak získá zboží dovezené v rámci celní kvóty stanovené tímž prvním nařízením, ačkoliv k tomu nemá nezbytnou licenci.

Avšak aby takový mechanismus prodeje a dalších prodeje zboží mezi hospodářskými subjekty nevedl ani k nepřipustnému vlivu hospodářského subjektu na trh, a zejména k obcházení čl. 5 odst. 3 nařízení č. 565/2002 tradičními dovozci, ani nebyl v rozporu s cílem, podle kterého musí žádosti o licence souviset se skutečnou obchodní činností, je nezbytné, aby se každá etapa tohoto mechanismu uskutečňovala za cenu odpovídající tržní ceně a aby se dovozy v rámci preferenčního sazebního režimu uskutečňovaly na základě licencí, které jejich držitel získal legálně. Vnitrostátnímu soudu zejména přísluší, aby ověřil, zda každý hospodářský subjekt obdržel odpovídající protiplnění za dovoz, prodej nebo další prodej dotčeného zboží, které mu umožňuje, aby si zachoval postavení, které mu bylo přiznáno v rámci správy kvóty.

Mimoto, co se týče určení, zda je takový mechanismus zaveden s hlavním cílem vytvořit uměle podmínky vyžadované pro získání preferenčního sazebního režimu, mezi prvky, které by mohly umožnit prokázat umělou povahu takového mechanismu, patří zejména okolnost, že dovozce, jenž je držitelem licencí, na sebe nevezal žádné obchodní riziko, či dále okolnost, že ziskové rozpětí dovozců je zanedbatelné nebo že cena zboží prodaného dovozcem prvním kupujícím v Unii a poté prvním kupujícím druhému kupujícím v Unii, je nižší než tržní cena.

(viz body 43, 51, 53 a výrok)